

Japan:

Nr. 5 – 1977

Teknologisk gigant på leting

Hvilke mål vil det drønnende japanske produksjonsapparatet tjene? Skal det gjøre Japan rikere på bekostning av andre nasjoner som ikke greier konkurransen og må slåss med arbeidsløshet og avsetningsvansker?

Heldigvis tar også japanerne selv dette spørsmålet alvorlig. Det er en imponerende gruppe av ledere innen Japans økonomiske liv som innbyr til en konferanse for Moralsk Opprustning i Tokio fra den 20. til den 23. mai. Blant dem er presidenten for det japanske industriforbundet og general-direktøren for de japanske statsbaner, såvel som formennene for det japanske jern- og metallarbeiderforbundet og for skipsbyggingsarbeidernes forbund.

De har satt to punkter på konferansens dagsorden: 1. Hva kan industrien gjøre for å skape det rette forhold mellom i-land og u-land? 2. Hvordan kan regjering, industri og fagbevegelse arbeide sammen om konstruktive mål?

Representanter for industri og fagbevegelse i Eu-

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

ropa og Australia er innbudt som talere til konferansen.

Ikke minst på bakgrunn av japanernes følelse av å være isolert fra resten av verden, representerer denne konferansen et betydningsfullt initiativ.

Sør-Afrika:

«Ønsker ikke vold, men...»

Den 27. februar landet en styrke på 25 unge mennesker i det strålende solskinnet på Jan Smuts flyplassen utenfor Johannesburg i Sør-Afrika. De kom fra 12 land og 4 kontinenter og de innledet et tre måneders opphold i sørlige Afrika på invitasjon av mennesker av alle raser. Med i gruppen er den norske piken Gro Austad fra Oslo.

Ganske snart ble de satt inn i Sør-Afrikas situasjon og problemer. Som den første gruppe hvite siden optøyene i juni i fjor ble de invitert til et besøk i Soweto, den svarte millionbyen utenfor Johannesburg. På veien passerte de restene etter nedbrente hus og skoler. I en forsamlingssal ga de sitt program for 200 svarte lærere og rektorer. Gruppen har øvet inn et program med sang og musikk som de har kalt *Time to choose* (Valgets time). Dagen etter var de på en hvit skole i hovedstaden Pretoria og møtte den samme intense oppmerksomhet til det de hadde å si og synge. Elevene flokket seg om dem etterpå.

Cornelius Marivate, som foreleser ved University of South Africa og bor i den svarte bydelen Atteridgeville utenfor Pretoria, inviterte hele gruppen dit. 2.000 gymnas- og ungdomsskoleelever kom til

Forts. side 3

Soweto, hvor MRA-styrken på 25 var de svarte skolebarnas første kontakt med hvite siden optøyene.

Hva krever fremtiden av oss?

Noen uttalelser

«Før vi kan bli klar over hva som må gjøres, må vi vite hvor vi står og hvor vi vil hen,» sa en ingeniør over middagsbordet i Sophus Lies gt. 5 nylig. Han refererte til menneskehetens situasjon og hva vi må gjøre for å fremme en sunn utvikling.

Er vi på vei til Katastrofen med stor K? Er dette noe vi må innrette oss på og ikke kan forandre? Eller er gjennombruddet til en kvalitativt annerledes verden mulig?

Ingen vet svaret. Det som synes sikkert, er at vi styrer mot et slags klimaks, mot en av historiens store skilleveier.

Mange arbeider på å skaffe den oversikt som ingeniøren etterlyste. Roma-klubben med dens 100 ledende forskere fra 25 land er et eksempel, FN's miljøvernorganisasjon en annen.

Vi gjør klokt i å lytte til dem som har trengt lengst inn i problemene og trukket sine konklusjoner. Blant dem hersker det en overraskende samstemmighet om hva som er mest nødvendig. Her er hva noen av dem sier:

Hvis vi mennesker ikke selv forstår at hver enkelt av oss må bli et bedre individ som elsker rettferdighet — og ikke rikdom — er det umulig å forandre situasjonen selv med bedre institusjoner og regjeringer.

Aurelio Peccei, president i Roma-klubben.

Hovedgrunnlaget for vår folkeaksjon er å analysere oss frem til hva det vil medføre om vi oppfatter 'aktiv medmenneskelighet' som en absolutt forpliktende retningsviser.

Kristne eller religiøse vil hevde at fremtiden ligger i Guds hender — men vårt frie valg er da om vi vil gå den nestekjærlighetens vei som Gud har vist, eller ikke.

Erik Damman, leder for folkeaksjonen Fremtiden i våre hender.

Det er noe klargjørende og uimotståelig ved vitenskapelige kjennsgjæringer. Det overraskende ved den dypere forståelse av virkeligheten som de har bragt oss de siste 4—5 tiår, er i hvilken grad menneskehetens gamle etiske erkjennelser er blitt bekräftet og styrket. Hvis mennesket fortsetter å la seg regjere av splittelse, fiendskap og grådighet, vil det ødelegge den fine balanse som holder vår planet i live.

Barbara Ward og René Dubos i en studie til FN's miljøvernkonferanse.

Kampen mot det frie konsum er den sentrale etiske kampen i siste delen av det tjuende århundre. Taper vi denne kampen, kjem syndfloden for alvor. Paradoksalt nok kan vi altså seia at kva slags økonomi vi skal bygge ut i framtida, det er ikkje avhengig av moralske retningslinjer.

Hartvig Sætra (SV) i «Populismen i norsk sosialisme».

Alt vil avhenge av våre samfunns evne til å gjennomføre en moralsk opprustning. En slik prosess er en forutsetning for de gigantiske anstrengelser som må til hvis menneskeheten skal overleve og utvikles videre i århundrene foran oss.

Professor Umberto Colombo, president i den europeiske industri-forskningsråd. Medlem av Roma-klubben.

Vi står altså ikke maktesløse overfor en allmektig utvikling. Det er noe vi kan gjøre for å gi den retning. Både gjennom våre egen livskvalitet og vårt engasjement for å forme samfunnet etter det vi tror på.

J. J. W.

Lærere fra ni land i MRA-sentret i Oslo

Tretti lærere fra ni europeiske land kom sammen i et påskestille Oslo fra Langfredag til 1. påskedag for å forberede opplegget til sommerens undervisningskonferanse i Caux 23. juli — 1. august.

Gjennom møter og samtaler både uten- og innendørs tok konferanseopplegget form. Skolestyrer Jon Henden fra Siggerud påtok seg å samle materialet som forberedes til gruppemøter og seminarer. Det ble understreket at også det daglige praktiske arbeidet ved konferansesentret har sin del i opplegget.

Ikke bare lærere, men skoleelever og hele familier med «smått og stort» skal møtes i Caux. Samtidig med undervisningskonferansen treffes kunstnere fra mange land, og vil være med å gi perspektiv til det tema lærerne har satt opp: «Undervisningens mål — en felles framtid».

Man venter mange afrikanske deltagere, og det ble besluttet i Oslo at man oppretter et reisefond til støtte for afrikanske lærere. *Ny Verden* kan formidle eventuelle bidrag til fondet.

Nå gjelder det å komme seg videre

En kommentar til valget i India

av Rajmohan Gandhi, redaktør i ukeavisen HIMMAT

Hva gikk nasjonens dom ut på? Den var ikke for Morarji Desai mot Indira Gandhi. Ikke for Jagjivan Ram mot fru Gandhi, eller for Charan Singh mot fru Gandhi.

På en måte var den for Janata-partiet mot fru Gandhi, men dette er også en sterk forenkling. Grunnleggende sett var det en avgjørelse for klare linjer — mot misbruk av makt; for demokrati — mot diktatorisk kontroll; for like muligheter til alle — mot privilegier til de få.

*

Hva er ingrediensene i Janata-oppskriften? En av dem er villighet til å reise seg mot undertrykkelse, under risiko. En annen er selvdisiplin med hensyn til makt og posisjoner. En tredje: toleranse overfor medarbeideres meninger. En fjerde: lojalitet med de underprivilegerte og deres sak.

Skjebnen (noen ville si forsynet) har gitt Janata-partiet en heldig start. Dets handlinger og metoder vil nå sette et mønster for fremtiden. Måtte dets ledere vokte sine skritt.

*

Arbeidskraften er vårt fattige lands største rikdom. Den er ennå dårlig utnyttet. Slagord fremmer ikke hardt arbeid. Eksempels makt kan være en

hjelp. Det samme kan et system av belønning og «straff», brukt rettferdig.

Undervisningen i skolene må forbindes med produktivt arbeid. Hvor klokt er det å utstede avgangs- og eksamenspapirer uten å sørge for at elevene også lærer et praktisk fag, uansett hvor enkelt det måtte være?

Nasjonen ville være takknemlig hvis Janata-administrasjonen kunne forbedre valgsystemet betraktelig.

En rekke politikere og tjenestemenn har i årevis utstedt lisenser eller kvoter mot bestikkelser. Korrupsjonen er blitt en del av vårt daglige liv. Vil Janata-regjeringen takle den på alvor?

Uten skam

Like utbredt som korrupsjonen i India, er kameleonene. Store dagsaviser og uketidsskrifter har forandret farge uten spor av nøling eller skam. De som slikket Kongress-sandaler igår, slikker Janata-tøfler idag. Dette gjelder selvsagt også mange enkeltindivider, inklusive en rekke forretnings- og industrifolk.

Hvordan skal en ta en så hengiven grådighet og feighet? En skal forstå den grådige og den feige — og så gjelder det å komme seg videre.

Sør-Afrika...

Forts. fra side 1

forestillingen i byens forsamlingssal og hundrevis ble igjen etterpå for å snakke mer. De var ærlige om sin frykt og sine håp. En sa rett ut: «Jeg må snakke med dere fordi jeg hater de hvite. Jeg vet det er galt men jeg vet ikke hva jeg skal gjøre med det.» En annen sa: «Deres budskap har åpnet en ny verden for oss. Vi vil la det gå videre til dem som ikke fikk anledning til å høre dere.»

Den indre spenningen i Sør-Afrika har øket enormt i 1976. En svart student skrev: «Jeg er kristen og ønsker ikke vold, men det er vanskelig å se noe alternativ.»

Mange lever i håpløshet. En ledende hvit teolog sa da han møtte gruppen: «Mange av mine kolleger ønsker desperat å få kontakt med svarte, men vet ikke hvordan de skal gå frem.»

I Johannesburg ga gruppen fem forestillinger for innbudte fra industri, undervisning, kirke, det diplomatiske korps — folk av alle raser sammen. De ble

intervjuet av flere aviser og hadde opptreden i Radio og TV.

Fra Johannesburg gikk turen i fire minibusser de 1.600 km til Cape Town. Gjennom slettelandet i Transvaal og Oranjeristaten kommer en inn i det ørkenaktige Karroo og til slutt det fruktbare Cape med vinranker og fruktplantasjer. I Cape lever den store fargete befolkningen — de som er av blandet rase. Gruppen ble invitert til de fargetes universitet, University of Western Cape, der de optrådte for flere hundre studenter.

Situasjonen i Cape Town er meget spent, etter hyppige sammenstøt mellom skoleungdom og politi med over hundre døde. 200.000 er uten skikkelige hjem og lever i improviserte skur. I et slikt slumområde ga gruppen sitt program. De hadde kontakt med studenter ved Stellenbosch og Cape Town universitetene og optrådte på et gymnas for fargete elever. I Parlamentet hadde de sammenkomster med medlemmer av regjeringspartiet og opposisjonen og de ble mottatt av Sør-Afrikas president.

Overalt har de bodd i private hjem, hvites såvel som fargetes, og deres utgifter er blitt dekket gjennom folks gaver, ofte virkelige offer.

Et vanskelig menneske

Av Alan Tate

Et vanskelig menneske kan behandles på så mange måter: Man kan undertrykke, isolere eller nøytralisere ham, eller rett og slett holde seg på god avstand. Det er også mulig å forvandle vedkommende.

For mange år siden arbeidet jeg i en bank i sentrum av Paris. Jeg ble plassert i den kommersielle avdelingen, hvor det var tjue kontorister og en vanskelig kontorsjef. Mannen var aldri fornøyd, klaget ustanselig og var likevel uvillig til å trene opp staben sin skikkelig. Det gjorde ikke saken bedre at han var hollender og snakket gebrokkent fransk. Vi hatet ham alle sammen og mer enn halvparten av de ansatte fant seg en annen jobb det første halvåret jeg var i avdelingen. Kundene var lite fornøyd med all skiftingen av personalet, for arbeidet var stadig forsinket og dårlig utført. Selv var jeg bekymret over situasjonen, men visste ikke hva som kunne gjøres.

På den tiden var jeg nettopp kommet borti Moralsk Opprustning, og var imponert over historier om vanlige mennesker som var i stand til å takle lignende vanskelige situasjoner i sin familie eller på arbeidsplassen, eller som var blitt brukt til å bringe en løsning på problemer av nasjonal eller internasjonal betydning. Og jeg husket at i alle slike tilfeller hadde disse menneskene søkt inspirasjon fra en høyere autoritet og lyttet i stillhet til sin indre stemme. Jeg bestemte meg for å forsøke det samme, og da jeg tenkte over i stillhet de mulige måtene å forbedre atmosfære i banken, fór det to enkle men klare tanker gjennom hjernen min. «Benytt anledningen mens sjefen er borte en uke, til å samle inn penger til en felles presang som han kan få når han kommer tilbake —» var en av tankene.

Mange bemerkninger

Uten å være fullt overbevist selv ville jeg fullføre eksperimentet, og satte i gang med å samle inn penger fra de andre. Det var ikke lett: Først ville få av dem gi noe som helst. Men da dagen var over, hadde jeg samlet adskillige bemerkninger og en del penger. Dermed kunne jeg kjøpe en liten presang som jeg pakket inn i et pent papir. En av funksjonærene kunne nok hollandsk til å skrive noen gode ønsker på et kort fra oss alle.

Den dagen kontorsjefen kom tilbake, gikk jeg tidligere på jobben for å plassere gaven og kortet på pulten hans. De andre kom etter hvert, og dagens arbeide begynte. Så kom sjefen. Han tok av seg hatt og frakk og gikk rett inn bak glassveggen som skilte hans pult fra våre. Vi holdt øye med ham alle sammen og ventet spent. Han så den hvite pakken på skrivebordet med en gang, og da han hadde

Mannen var aldri fornøyd...

lest kortet fór han ut som om han hadde fått et kraftig dult i ryggen, grep noen hender og sa 'mange takk, mange takk' med beveget stemme.

Jeg visste at det var en ting til jeg måtte gjøre, så jeg fant det vanskelig å konsentrere meg om arbeidet den dagen. Til slutt samlet jeg sammen noen papirer slik at det skulle se ut som jeg hadde et ærend opp i regnskapsavdelingen — modigere var jeg ikke. (Veien dit gikk nemlig forbi pulten til sjefen.) Først på vei tilbake forbi pulten tok jeg mot til meg, og sa at jeg var meget lei for at jeg hadde sagt ting om ham bak hans rygg. Han reiste seg, så på meg og sa: «Men hvorfor i all verden gjorde du det?» «Fordi det er lettere å si slikt til andre enn direkte til den det gjelder,» sa jeg. Han takket meg for min ærlighet og sa at dette måtte vi snakke mer om en annen gang.

Den gang var faktisk aldri, men noen dager senere inviterte han hele staben til en kopp kaffe i en kafé i nærheten, før vi gikk hjem. Der satt vi rundt ham den kvelden, og fortalte om våre familier, om våre hobbyer og ferieplaner, og lyttet til historiene hans som om vi var gamle venner. Jeg kunne knapt tro det var sant.

Noe avgjørende hendte med oss alle den kvelden. Vi, staben, oppdaget at sjefen faktisk var en hyggelig mann, men usikker fordi han ikke var fransk og redd for å miste jobben gjennom eventuelle feil. Sjefen på sin side oppdaget at vi var hans beste forbundsfeller, rede til å arbeide på hans side.

Fra den dagen av var atmosfæren på kontoret fullstendig annerledes. Sjefen behandlet hver og en av oss hensynsfullt og med respekt, og til gjengjeld ga vi ham vår fulle lojalitet. Vi var til og med stolt av ham og forsvarte ham når noen utenfor vår avdeling kritiserte ham i vårt nærvær. Arbeidskvaliteten gikk opp, og det ble en fornøyelse å arbeide under slike forhold.

To år senere ble jeg overført til en annen avdeling, men alltid når jeg kom tilbake for å hilse på mine gamle kolleger ble jeg slått av at den gode atmosfæren av vennskap og tillit fremdeles var der.

En studentprest om MRA:

«Men jeg er jo kristen!»

Av dr. theol. Ian Parsons

Det forundrer meg stadig at folk som møter MRA for første gang så ofte sier: «Men jeg er jo kristen! Jeg er aktiv i min egen kirke og jeg er helt tilfreds med det. Hvorfor skulle det være nødvendig for meg å befatte meg med MRA? Jesus Kristus er svaret til verdens problemer.»

Men når jeg tenker tilbake noen år til studietiden i Adelaide i Sør-Australia, kan jeg huske at jeg sa akkurat det samme. Det ble vist en fargefilm om industrien, *Den glemte faktor*. Alt i den filmen var sant. Men jeg hadde ingen følelse av behov selv akkurat da. Min tro på Kristus hadde jeg fått gjennom en levende kirke. Og kirken som helhet var dynamisk og opptatt av sin egentlige oppgave, å forkynde evangeliet, uten å være naiv eller blind med hensyn til ideologiske spørsmål — slik virket det i alle fall.

Tiden har forandret mye av dette.

Den moralske bevissthet er blitt svekket, både i samfunnet og kirken. Ting som ingen kristen ville foreta seg, ble først tolerert, så akseptert. «Situasjons-etikken» tok bort følelsen for det absolutte og gjorde oss mottagelige for relative normer. Jeg var ingen unntagelse. I USA hvor jeg studerte, merket man effekten av den materialistiske tenkningen og overfloden. Det hadde langt større innflytelse på meg enn jeg selv ante. Men det begynte også å sette sine spor i Australia, på en måte som var både skuffende og forbausende for en som vendte hjem etter fem år. Folk syntes ikke lenger å ha omsorg for hverandre.

Usikkerheten om rett og galt og fremmedgjørelsen som materialismen gir næring til, var et godt grunnlag for idéene om blodig revolusjon. De hadde begynt å gripe om seg blant et voksende antall studenter som jeg fikk å gjøre med som studentprest.

På det tidspunkt var min egen tro temmelig tynnslikt. Hvordan i all verden skulle jeg kunne hjelpe studentene når jeg selv var omtrent like forvirret? Min egen tilstand skyldtes moralske kompromisser i mitt eget liv. Uten en moralsk kjerne har kristendommen intet livsgrunnlag å tilby og derfor ingen reell tro. Jeg snakket om Gud, men min egen tro var sulteforet. Gud var ingen levende realitet for meg. Teologiske teorier som fløt rundt i luften på den tiden, var delvis årsaken. Men egeninteressen var en annen faktor. Det passet meg å gjøre som jeg selv

Femten år senere, da min kone og jeg mottok gjestene på vår bryllupsdag, gledet det meg mer enn noe annet å se min gamle sjef blant flokken av venner som var kommet for å gratulere oss. Nå var han pensjonert, men han hadde ikke glemt.

ville på de fleste områder. Alt sammen var svært egosentrisk, og tilsvarende lite tilfredsstillende.

Men et kall fra Gud er ikke så lett å slippe unna. Dypt inne i meg visste jeg at den kristne veien innebærer et totalt liv, og at enhver kristen skulle være en levende demonstrasjon av evangeliet. Problemet var at jeg ikke lenger trodde at det var mulig å leve på den måten. Da tok Gud fatt i meg gjennom noen mennesker i MRA.

Jeg begynte et fascinerende eksperiment med å lytte til Gud. Det var mulig å prøve de tankene man fikk mot absolutte normer, slik de står beskrevet i Matteus 5, versene 27—48. For et pust av frisk luft det var! Troen på Kristus ble gjenfødt nesten øyeblikkelig da gamle sannheter ble til liv. Dype personlige behov ble erkjent og ordnet opp i: Uærlige lettvintheter, selvskhet infiltrert overalt, urene vaner og tankebaner, mangel på omsorg for alle som ikke var til nytte for meg selv — det var bare en del av bildet. På basis av konkret, nødvendig forvandling begynte jeg å se hva kirkens og samfunnets behov besto i. Det var i seg selv meget interessant.

En opplevelse av tilgivelse

Ens effektivitet som kristen kan måles med absolutte normer og lydigheten mot Guds ledelse. En videre prøve er om menneskene rundt oss påvirkes og begynner å bli annerledes. Dette er de sikreste prøvene på om vi gir alt til Gud i hver detalj av hverdagen. Hver dag skulle innebære en sann død og gjenreisning i Kristus, en bekreftelse på at vi har overgitt vårt liv til Gud.

Det samme mønster gjelder for samfunnet som for enkeltindivider. For meg var det en helt ny oppdagelse. Men det burde ha vært en selvfølge. Kristent liv skal praktiseres i samfunnet like meget som mellom enkeltmenneskene. Ikke lett, riktignok, men logisk. Guds kraft er jo der for å bli benyttet. Det er ikke snakk om en slags «Gjør det selv»-metodikk, men «Gjør det gjennom den Allmektiges inspirasjon, nåde og kraft». Å bygge et team av mennesker som vil ta del i den oppgaven var også nødvendig. En nøkkel har vært forbindelsen mellom disippelskap, disiplin og Den hellige Ånd.

Den stadige erfaringen av forvandling og villighet til å gjøre godt igjen hvor det er nødvendig, har gitt meg en opplevelse av tilgivelse. Det å leve på tro fra time til time har hjulpet meg til å forstå kristendommen bedre. Ondskapens makt og Kristi sterkere makt og skaperkraften i Hans ord er realiteter for meg nå, langt mer enn før. Det er en frisk kamp, som er korsets vei — men den innebærer også oppstandelsens glede. Derfor er det renessansens vei for verden.

Kort nytt

SVERIGE

Folk som arbeider innenfor helsesektoren samles til en uformell konferanse i Stockholm i midten av mai. Det er situasjonen innenfor helsevesenet som skal diskuteres av folk som er i daglig kontakt med problemene. «Følelsen av meningsløshet hos mange mennesker — en utfordring til helsevesenet», står det bl. a. i innbydelsen. Samarbeidsproblemene skal tas opp på en ukonvensjonell måte: «Hvordan fungerer jeg sammen med vanskelige medarbeidere? Er jeg selv en slik en?»

Og et viktig spørsmål som angår de som søker hjelp hos helsevesenet: «Har leger, sykepleiere og annet helsepersonell muligheter til å følge sin samvittighet i sitt daglige arbeide?»

Det er seks svenske leger og sykepleiere som står bak initiativet som de håper skal lede til en internasjonal sammenkomst i Caux neste år.

*

Enakteren «Stigen» av Peter Howard, et skuespill om en mann på vei mot karrierens topp og den utfordringen han møter i Kristus, ble nylig spilt på Arenateatern i Karlstad. En amatørgruppe fra Skövde i Sør-Sverige spiller stykket, som er satt i scene av skuespillerinnen Evy Tibell.

Aktørene er folk fra hverdagslivet i og omkring Skövde. De ga en sterk forestilling. Etterpå henvendte de seg fra scenen til publikum og ba om deres reaksjoner. «Er det noen som kjenner igjen moren i stykket?» spurte en. En skog av hender gikk opp i salen. Hovedrolleinnhaveren fortalte hvordan han foran hver forestilling må bruke en time for å leve seg inn i rollen. «Mange av oss opplever dette som virkelighet,» sa han. Av ti skuespill som amatørgruppen fikk seg forelagt av regissøren, valgte de «Stigen» fordi de sa det er så «realistisk». Henvendt til publikum sa en av aktørene: «Jeg håper vi alle går herfra og stiller oss spørsmålet: Gjelder dette meg?»

*

«Vi behøver Dig» — skuespillet om den svenske presten og folkerørrelselederen Peter Wieselgren skal i begynnelsen av juni fremføres på Wieselgrens fødested i Spånshult i Småland. Det er hundreårsdagen for hans død som skal markeres på denne måten. En gruppe fra Stockholm og Göteborg står for fremførelsen foruten at det skal medvirke lokale krefter.

Gerd Jonzon har skrevet stykket og Inga Wieselgren musikken til de 7 sangene. Det arbeides for tiden med planer om å lage en 30 minutters film av stykket.

DANMARK

Storbritannia og Danmark sliter med de samme problemene: Inflasjon, arbeidsløshet og negativ betalingsbalanse.

Derfor ble tre av lederne av den britiske kampanjen «Action 75» som besøkte Danmark, lyttet til med spesiell interesse av folk som arbeider i dansk industri. Bill Taylor som er klubbformann ved British Leyland i Birmingham, Dick Cosens, tillitsmann ved Hawker Siddeley og Bert Reynolds som er heltidsfunksjonær i telekommunikasjonsarbeidernes forbund, ble innbudt til fem danske industribedrifter. De hadde samtaler med tillitsmenn og ledelsen og fortalte om den landsomfattende aksjonen i Storbritannia som tar sikte på å gi en ny impuls til landets økonomiske liv gjennom å mobilisere vanlige mennesker.

Etter besøket skrev Leif Jensen som er økonomisk rådgiver i det danske metallarbeiderforbundet, i avisen *Waterfront and Industrial Pioneer* bl. a.: «Kampen for å bedre den dårlige betalingsbalansen og få ned arbeidsløsheten krever at hver eneste borger bruker sunn fornuft. 'Action 75' har åpnet våre øyne. Vi vil gjerne støtte helhjertet dette initiativet som trengs så sårt og kommer på et så riktig tidspunkt.»

OSLO

I *Det Beste* mainummer er gjengitt en artikkel som er hentet fra Ny Verden nr. 11/76. Det er Einar Engbretnen som skriver om vårt forhold til Sverige og svenskene — og prikker litt i Ola Nordmanns samvittighet. *Det Beste* trykkes i 272.000 eksemplarer.

AUSTRALIA

Pianistinnen Penelope Thwaites har vært på en snar tur i Norge og Sverige og gitt konserter i Oslo, Tønsberg, Larvik og Stockholm.

Hun er utdannet i Melbourne og London og er kjent også som komponist av musikken til skuespillet «Ride! Ride!» av Alan Thornhill, samt en rekke sanger til MRAs produksjoner de senere år.

ISEKI

fresende japaner

en maskin fra
REINHARDT

Hagejordfreser - bygget med japanernes sans for detaljer og kvalitet. Lettstartet. Lydsvak. Meget lettkjørt.

REINHARDT

Reinhardt Maskin AS 4601 Kristiansand S
Avd.: Østre Aker vei 101, Oslo 5

Diriger Deres
import via

KRISTIANSSAND

med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

**Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.**

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

**SVAKSTRØM
ER VÅR STYRKE**

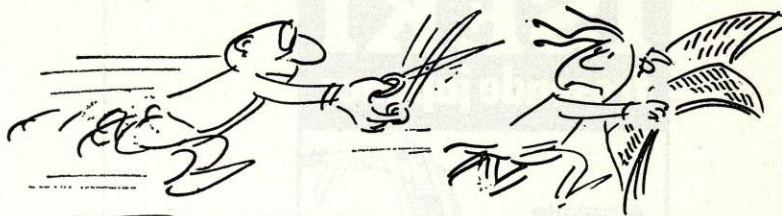
Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

**80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen**

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Begrepet moral er blitt så stereotyp, så tynnslett og verbalt, så omgitt av religiøst hykleri, og gjort så frastøtende av . . . dumme menn og sure kjerringer, at vår generasjon nesten har glemt at dyden ikke ble oppfunnet på søndagsskolen men har sin opprinnelse i en dyp forståelse av menneskets karakter . . . Dyd er et produkt av menneskelig erfaring: Menneskene tilegnet seg forståelse av den verdi som ligger i mot, ære, måtehold, sannferdighet, troskap og kjærlighet fordi disse kvaliteter var nødvendige for deres videre liv og lykke.

Walter Lippman.

Vi må ikke la oss lamme åndelig sett av de voldsomme vanskene og farene vi står overfor. Åndskraft og moralsk mot er det eneste som kan gi trygghet, visdom og handlekraft i vanskelige situasjoner. Disse verdiene er også det eneste grunnlaget vi har for å bygge opp internasjonal forståelse og avspenning. Vår oppgave er å bygge opp et etisk høyverdig demokrati som kan være et troverdig alternativ til systemer som er grunnlagt på diktatur. Her har vi alle en stor oppgave fordi det er vi som enkeltmennesker som til syvende og sist bestemmer innholdet i vårt demokrati. Skal vi greie denne vanskelige oppgaven, må vårt land vokse — ikke bare på det økonomiske — men også på det etiske og kulturelle plan.

Oppgavene i vårt eget samfunn og ute i verden blir stadig større og vanskeligere. Vi må derfor vokse med disse oppgavene og til det trenger vi større moralsk innsikt og kraft. Derfor er kristne livsverdier og kultur politiske realiteter i det moderne samfunnet.

Storingsrepresentant Anton Skulberg (SP) i et foredrag.

Det var da usannheten, falskheten holdt sitt inntog i Russland. Den største ulykken, roten til alt det onde

som siden fulgte, var at folk mistet troen på verdien av å ha sine egne meninger. De trodde at det var blitt gammeldags å følge sitt eget moralske instinkt, at nå måtte alle synge på samme tone og slutte opp om anskuelser og forestillinger som andre hadde påtvunget en. Det var frasen som begynte å få overtaket, først hos tsarismens forkjempere, siden hos de revolusjonære.

«Dr. Zhivago» av Boris Pasternak.

Marxismen har satset sine kort på makt, som Marx kalte historiens jordmor. Og selv om jordmora uanstelig bringer uhyrer til verden, blir marxistene aldri trette av å love at neste barn blir helt ypperlig.

Andrei Amalrik ved mottagelsen av Menneskerettighetsprisen for 1976.

I England är allting
tillåtet
som inte är förbjudet

I Tyskland er allting
förbjudet
som inte är tillåtet

I Frankrike är allting
tillåtet
även om det är förbjudet

I Sovjet är allting
förbjudet
även om det är tillåtet

I Sverige är allting
— under utredning

Gefle Dagblad.

Hva med Norge? . . .

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 30,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 12579
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN